

Astrološki simboli Boga

Sanja Milić

Bog je ljubavni, orgastički proces kruženja seksualne, tj. psihičke energije. Kao orgastički kružni proces sjedinjavanja i sjedinjenja Bog je Jedno a Dvoje. Bog u sjedinjenju je Jedno (Apsolut), a u sjedinjavanju je Dvoje kao Ličnost (Muško i Žensko Lice Boga). Rajh kod orgastičkog procesa razlikuje četiri faze što je ekvivalent četiri osnovne funkcije Svesti kod Junga u vidu njegovog učenja o kvaternitetu Sopstva. Rajhove četiri faze orgastičkog procesa su napetost, punjenje, pražnjenje i opuštanje. Pražnjenje i opuštanje su Božje nesvesno, a napetost i punjenje Božja svest. Božje svesno i nesvesno je celina u okviru koje postoje samo faze, nesvesno nije ništa drugo do određena faza Svesti. Pražnjenje (orgazam) i opuštanje (sanjanje) su Ništa, Apsolut. To je sjedinjenje Dvoje koji su Ličnost u Jedno koje je Ništa. Iz tog orgazma, tog Ništa, pražnjenjem i opuštanjem nastaje kosmos. Opuštanje je nesvesna emanacija, sanjanje. Kosmos je tako Božji san. Faze (Svesti) napetosti i punjenja nazivamo Božja svest, jer predstavljaju sjedinjavanje Muškog i Ženskog Lica Boga Duhom (Umom), Dušom (Srcem) i Telom, što sve čini Boga kao Ličnost. Fazu pražnjenja ili orgazam nazivamo Božjim nesvesnim (mada odgovara onome što hinduizam zove Supersveću), jer je on Praznina (nije svest o objektu) koja sa ontološke tačke gledišta odgovara Čistoti – Svetlosti. To je Ništa: prazno je i vidi se samo svetlost na čijem dnu je tama. Mračno i tamno bezdno Božanstva odgovara izlivanju suštastvene svetlosti. To je poniranje u suštastvenu nagost u kojoj sva imena i sva božanska obličja nestaju. To Ništa je odsustvo oblika, kretanja, prostora i vremena. Ono sadrži Sve u sebi, u potenciji, ali ono nije ništa od svega toga, zato je ono ispražnjena Svest, Svest očišćena od svih svetova u sebi samoj. Faza opuštanja je san, nesvesno kao ekran na kome se sve dešava. Nesvesno je ovde Svest sanjanja, ekran Svesti sanjanja, kada je Bog budan, ali u snu. Bog je, dakle, kružno odvijanje ovog orgastičkog procesa. Ništa nije bilo ni pre ni posle, jer je večnost uvek sada, ceo proces se odvija istovremeno. Jedno ili Ništa kao orgazam je sjedinjenje Muškog i Ženskog Lica Boga. Ali, on je i izvor Boga kao Ličnosti, jer on je i želja ili žudnja koja postoji u nesvesnom. To je seksualni impuls. S druge strane, Ništa je samo beskonačnost, bezgraničnost, neiscrpnost Boga kao Ličnosti koja se baš zato što je Ništa razvija i evoluirala. Ljubav je glad, zato je ponor, praznina. Ljubav nema dna, zato je bezdan. Zato je i Ništa. Voleti se znači ostati i odvojen jedan od drugoga. Zato je Ništa ideja koja razdvaja i spaja. Ništa, jer je žudnja, sprečava poistovećenje i omogućava sjedinjenje. Videli smo da je Ništa praznina. Ništa je i bezličnost. Bezličnost je

praznina. Sa ovakvom prazninom se srećemo u hinduizmu i budizmu. Svest se ovde javlja kao praznina celine. Ona je oslobađanje od oblika, ali i njegovo izvoriste. Nagarjuna kaže: "Oblik je praznina i praznina je oblik. Oblik se ne razlikuje od praznine, niti se praznina razlikuje od oblika. Što je oblik to je praznina, i što je praznina to je oblik." Praznina je sećanje na oblik, ono što je sačuvalo oblik i njegove osobine. Praznina je čuvar oblika. Praznina je tako oblik koji čeka, koji želi, koji voli. Prema tome, izvan praznine nema oblika. Oblik je praznina. Izvan oblika nema praznine. Tako, kao što hinduizam zna da je bezlični Braman i Ličnost, tako i apofatičko hrišćanstvo zna da je Ličnost Boga i Ništa. Ličnost kao Ništa je bezvremena večnost. Ništa kao Ličnost je vremenita večnost. To je krug. To je istovremeno. Ali, ako posmatramo vremenitu večnost ona otkriva dramu mistične dijalektike Boga kao Ličnosti, unutrašnji život Boga. U tom kontekstu može da se kaže da Bog kao Ličnost izvire iz Ništa, i da zato On nije bio savršena ljubav, jer je ljubav – svest bila projekcija spolja – energija kao interakcija, jer svest je uvek svest o nečemu ili nekome. Projektovao je ljubav spolja van sebe i zato nije shvatio da je On ta ljubav. Pošto je bio Ništa, nije imao znanje o ljubavi. On nije mogao odmah da bude savršena ljubav, jer to ne bi ni bila ljubav zato što ne bi imala sa čim da se uporedi, ne bi imala znanje o sebi samoj. Da bi stekla znanje o samoj sebi, da bi shvatila šta je ona, Božjoj ljubavi je bio potreban strah, svetlosti tama, svesti nesvesno. Božja ljubav se tako određivala putem suprotnosti da bi stekla znanje o sebi. Znanje postoji samo kada postoje suprotnosti, kada se nešto uporedi sa nečim da bi došlo do znanja o tome šta je ono samo. Znanje mora biti iskustvo da bi se nešto doživelo. Sticanje znanja putem suprotnosti je iskustvo. Sve stvoreno, u daljim parovima suprotnosti koje sve proističu iz ljubavi i straha od ljubavi, predstavlja to iskustvo putem koga Bog stiče znanje i ono služi Bogu kao pokušaj usavršavanja sopstvene ljubavi i uspostavljanja njenog potpunog doživljaja. Svi u kosmosu i iznad njega rade isto – stiču znanje o ljubavi da bi ljubav postala savršena. Zbog toga i Bog silazi na Zemlju. Bog je projektovao ljubav spolja van sebe, a projekcija spolja izaziva strah. Za stare Grke prvobitno je postojao ne samo Eros, nego i strah (phobos). U Upanišadama stoji: „Na početku je ovaj svet bio samo Atman... On je pogledao oko sebe i tad se uplašio.“ Strah od ljubavi je neizdržljivost jačine Božje ljubavi. Žudnja za ljubavlju obuzima samu sebe i kroz to obuzimanje Bog se udvaja. Upanišade kažu. "Naime, on (Atman) bio je veliki kao žena i muškarac kada se drže zagrljeni. Ovo svoje sopstvo on je raspolutio na dva dela; odatle su nastali Suprug i Supruga. Sa njom se spario." Putem Ništa Bog se odriče svoje čiste nutrine da bi se mogao voleti u nekom drugom koji nije On sam. Tako se pokazuje lepota, Supružnica, koja se odvaja tako od Supružnika, ali nedeljivo jedinstvo ne biva narušeno. Poreklo tame leži u žudnji Boga za objavljajem. Tako je u Bogu žudnja večni izvor tame, jer ljubavna glad počinje kao tama, zamračujući izvornu čistoću Jednog. Ali, tama je i uzrok otkrivenja svetlosti, uslov da bi se svetlost ukazala, što ne bi moglo da se učini u Jedinstvu. Tama žudnje je i strah od ljubavi. A strah je zlo. Zlo je samo san straha, prikaza straha. Jung u svom tumačenju alhemijskih simbola navodi kako se Sol i Luna javljaju kao oznake za Likove Božanstva, kao simboli Muškog i Ženskog Lica Boga. Oni tako označavaju psihičku egzistenciju koju čine svest i nesvesno. Sol je muški i aktivan princip i predstavlja tajanstvenu snagu kojoj se pripisuje začetničko svojstvo. U njemu obitava snaga

semena i uobličavanja svih stvari. Ali, Sunce je i ambivalentno, videli smo da je to zbog straha od ljubavi. Ono ima Senku koja se sadrži u njegovom zraku. Svetlost i Senka imaju opipljivu supstancijalnost. Senka je kadra da pomrači svetlost, zato postoji i crno Sunce, Sunce se povremeno pojavljuje i kao crno. Njemu su tako svojstveni i svetlost i mrak. Luna je ženski, pasivan princip. Ona se približava Suncu da bi od njega kao izvora crpla univerzalni oblik i život, tako ona posreduje začecje univerzalnog semena Sunca. Ona je utroba i materica prirode. Spajanje Sola sa Lunom donosi nepoželjan rezultat koji dolazi od toga što se u oba roditelja nalazi neko tamno zlo. Luna misli da njeno crnilo potiče od Njega, jer ona pozajmljuje svoju svetlost od Sola. Tako Luna postaje opterećena Senkom koju je svest odgurnula. Tvorevina je potisnuta Božja ljubav, a Žensko Lice Boga poprima lik tvorevine. Gnostici kažu da Sofija rađa Jaldabaota, Sol niger, crno Sunce, Njegovo nesvesno, zato što je Ona Njegova potisnuta ljubav zbog straha od ljubavi. Ali, Ona je i psihopomp koji iz ponora nesvesnog vodi do Sopstva kao Savršenoj Ljubavi. Tako dolazimo do onoga što izriče kabalistička formula – Đavo je izvrnuti Bog. Oni gledaju jedan na drugoga kao u ogledalo. Jung je govorio da se istovremeno sa Sunčanim Bogom rađa i Bog Tame – Đavo. Hese je otkrio svetu ezoteričnu istinu govoreći da Bog u Sebi mora da uključuje i Đavola. Tako je i Zlo personifikacija Boga Tvorca, jer da nije bio strah od ljubavi koga je osećao kao Zlo, Bog ne bi ni stvarao, jer ne bi imao potrebu da stvara. U tom smislu i gnostički Zli Bog, Demijurg, je emanacija Božanstva. Pošto su emanacije nesvesne, Zli Bog – Đavo je u Božjem nesvesnom, Božji san, nesvesno kao sanjanje. Treba ovde samo da dodamo da Bog i emanira i stvara. Emanacija je nesvesna, ona je potiskivanje ljubavi zbog straha od ljubavi, njeno rasipanje, ali Bog je istovremeno i odlučio da stvara jer je kroz tvorevinu pokušavao da usavrši Sebe, da prevaziđe svoj strah od ljubavi. Volja (odluka) je sadržaj nevoljne emanacije, njena determinisanost, neizbežnost. Emanacija je energija u proticanju koja kada se uobliči naziva se stvaranjem. Đavo je tako Božji strah od ljubavi. Čitavu ovu priču prikazuje i astrologija. Bog se označava astrološkim simbolom Riba i Neptunom. Mitološki, Jupiter predstavlja prvu ribu, on je suvladar Riba koji gradi most od ljudskog ka božanskom, jer svi putevi (Jupiter) završavaju u Bogu. U rimskoj tradiciji Jupiter se naziva “ocem dana” i Bogom svetla. U grčkoj mitologiji Apolon preuzima identitet Helija i predstavlja Boga Sunce, a njegov otac Zevs (Jupiter) se kod Rimljana poistovećuje sa Apolonom Heliosom, postajući tako Sunce, odnosno božanstvo Sol. Jupiter koji predstavlja prvu ribu svrgnuo je sa trona svog oca Saturna. Saturna koji je u vavilonsko - asirskoj tradiciji važio za Boga Sunce. Svrgnuti Saturn tako postaje druga riba koja se kreće u suprotnom smeru i alhemijski se označava kao Sol niger, crno Sunce. On postaje onaj koga su gnostici zvali zlim Demijurgom, a kao zvezda Izraela on je i starozavetni Bog Jahve. U srednjovekovnoj tradiciji Saturn važi kao sedište Đavola. Saturn predstavlja Božji zakon i pravednost (Saturn je egzaltiran u Vagi), on je gospodar karme koji putem gnostičkih arhonata koji odgovaraju astrološkim bogovima i silama upravlja ljudskim životima. Saturn se prikazuje kao čudovište polu-jarac, polu-riba i tako označava prelaz između saturnovskog i neptunovskog sveta. Tako nas on uzdiže na sledeći nivo egzistencije i predstavlja čuvara praga duhovnog sveta ili duhovnog aspekta života. Saturn zahteva sagorevanje nečistoća, karme i grehova, posle čega nam otvara put ka benevolentnom Bogu Jupiteru i njegovom

duhovnom carstvu, sve do božanske stvarnosti koju simbolizuje Neptun, vladar Riba. U sazvežđu Jarca žive slike strašne pretnje i nezamislivog terora, što potvrđuje i činjenica da se Jupiter nalazi u padu u Saturnovom znaku Jarca. Tako Saturn predstavlja nigredo fazu u alhemijskom Magnum Opus-u koji treba da rezultira ostvarenjem Sopstva. Ova faza označava silazak u nesvesni deo ličnosti gde se Bog kroz nas (jer je Sofija u padu postala ljudska duša) suočava sa sopstvenom Senkom. Silazak u nesvesno odražava i Saturnova povezanost sa Mesecom (nesvesno) – Boginjom. Savlađujući Senku – Đavola (Saturna), stižemo do božanske stvarnosti. Nju označava simbol Riba koji je predstavljen dvema ribama koje, budući da je Venera egzaltirana u znaku Riba, označavaju mistično venčanje čoveka i Boga, Sopstvo. Sopstvo je mistično sjedinjenje čoveka i Boga koji je Animus ili Anima unutar pojedinačne psihe. Bog je Jedno a Dvoje. Ovu transcendenciju, dakle, označava Neptun kao simbol apsolutnog Boga koji u sebi sadrži celokupno postojanje. Mitološki, Neptun ima još dva brata – Jupitera i Plutona. Oni su, kao ovo trojstvo, svedržatelji kosmosa. Tako i Pluton predstavlja ovu drugu ribu, i budući da se simbolika zmajeva, zmija, škorpija, itd. vezuje i za Saturna, vidimo da Pluton u stvari predstavlja dno Saturna. Dakle, Jupiter i Pluton predstavljeni su takođe simbolom Riba, dvema ribama koje se kreću u suprotnom smeru. Druga riba je Pluton koji je egzaltiran u znaku Riba. Voda kao simbol nesvesnog simbolizuje i tamu, prvobitni kaos, san i Senku u našem nesvesnom, u našem 12-om polju kojim vladaju Riba. To je Plutonovo carstvo, jer Pluton (Had) je vladar podzemnog sveta i pripisuju mu se i svojstva đavola i vladarstvo nad paklom. Tako ova dva brata kao arhetipovi božanske prirode i aspekti Boga označavaju prividno antagonistički par koji se predstavlja počev od egipatske mitologije u božanstvima Horusu i Setu sve do hrišćanstva u likovima Hrista i Antihrista. Ali, voda kao simbol nesvesnog predstavlja i pročišćenje, pa je Plutonov zadatak da nas od samog dna naše ljudske prirode vine do vrhovne božanske stvarnosti. Pluton je vladar Škorpiona za koga važi alhemijska predstava zmije. Pluton označava i seksualnu energiju – Kundalini, čijim se uzdizanjem, tj. preobražajem, transformacijom i sublimacijom kroz čakre ostvaruje jedinstvo sa Bogom. Savladati Đavola i znači sublimisati seksualnu energiju. Seksualna energija (libido) je sve, i telo i osećanja i misli i sve ih je potrebno preobražavati da bi se došlo do savršene Svesti (Neptun) koja predstavlja jedinstvo Muškog i Ženskog (dve ribe). U hermetizmu je ovo savršeno stanje Svesti poznato kao Uroboros – Zmija koja drži svoj rep u ustima i tako formira krug. Na putu uzdizanja Kundalini, Sofija koja je rodila Jaldabaota – Đavola (zmija se povezuje sa Mesecom), savlađuje ga tako što ga preobražava i uzdiže i pročišćava. Kada se probudi, Sofija ili Šakti (Kundalini) nezadrživo kreće u susret svom Voljenom da se sa Njim, preobraženim, sjedini. Hrist je rekao. „Kao što Mojsije podiže zmiju (Kundalini) u pustinji, tako treba da se podigne Sin Čovečiji.“ Tako Žena poistovećena sa lunarnom silom ima moć da spase Muškarca. Krug koji formira Uroboros – Zmija u stvari predstavlja Boga kao orgastički kružni proces, jer Zmija označava kruženje seksualne energije. Uroboros je faza orgastičkog procesa koja predstavlja orgazam (Neptun), jer Zmija je i muško i žensko, i lingam i yoni čije sjedinjenje rezultira orgazmom. Kažemo faza, iako je u tom kruženju seksualne energije sve istovremeno. Uroboros nije ništa drugo nego krug koji formiraju dve ribe koje se kreću u suprotnom smeru i označavaju astrološki simbol Riba. Već je Jung govorio o

istoznačnosti simbola Zmije i Ribe. Spajanje Muškog i Ženskog u krunskoj čakri formira krug, a krug je Oko. Uroboros ili astrološki simbol Riba predstavljaju sjedinjenje Muškog i Ženskog, orgazam, Oko koje sve vidi. Savršena Svest je Oko koje vidi Sve (Sebe) u Sebi, a samo u isto vreme nije ništa od toga, ono je projektor koji projektuje iz praznine koja je takođe ono samo. Jer, punjenje i pražnjenje čine da je Ništa i Sve i da je Sve i Ništa. Ništa je Ličnost i Ličnost je Ništa. Zmija se dovodi u vezu i sa Saturnom koji je gospodar kosmosa, vremena i svih parova kosmičkih suprotnosti (dobro i zlo) čija sinteza predstavlja put oslobođenja koji nam nudi Saturn. Saturn je Jaldabaot, Demijurg, Đavo, zmija. Budući da predstavlja deo uzročne Zmije i Zakon svemira, kao i Pluton predstavlja deo Boga kao orgastičkog kružnog procesa. Saturn kao zmija označava zao princip, ali i njegovu pročišćujuću moć pošto je Zmija dvoznačna, pa tako iskustvo zla ima razvojnu svrhu i svrhu učenja i vodi do duhovnog znanja i zadobijanja Mudrosti (povratak Sofije). Četiri godišnja doba kao četiri raskršća Sunca, prolećna i jesenja ravnodnevica i letnji i zimski solisticij, prave krst u krugu Zodijaka. Krst u krugu označava Boga kao orgastički proces. Vertikala krsta predstavlja Muško Lice Boga, horizontala Žensko Lice Boga, a krug njihovo sjedinjenje – orgazam. Tačka preseka vertikale i horizontale je oznaka za zlatni presek, uspostavljanje ravnoteže, mere koja je nedostajala u odnosu Muškog i Ženskog Lica Boga. Žensko Lice Boga u vidu pojavnosti svekolikog univerzuma je Božje nesvesno. Sofija se sa njenim čedom Đavolom javlja u liku ove svekolike tvorevine. To je prvenstveno druga riba. Tvorevina je Božje nesvesno kao sanjanje – Mesec, Žensko. Ali, On je Nju potisnuo u nesvesno, odbacio iz svesti. Tako je Njegov strah od ljubavi uzrok Nje kao sna i rađanja Njega kao Đavola. Tako se On kroz Nju sagledava do kraja, do dna, i kroz nju savlađuje Sebe kao Đavola, svoj strah od ljubavi. Đavo je služio samo tome da bi Bog stekao znanje o ljubavi. Krst u krugu je tako i simbol Sopstva koje se ostvaruje raspećem ili žrtvovanjem i time nalaženjem ravnoteže (integracije, sinteze suprotnosti) kroz koju se savlađuje Đavo u Nama - Bogu i postaje Savršena Ljubav. To čini Bog kroz svaku pojedinačnu ljudsku dušu (Sofiju). Čitav put nazad predstavlja osvešćenje Ženskog načela, nesvesnog, sanjanja i njegovog produkta – Đavola. Put do osvešćenja predstavlja napor uravnoteživanja muške i ženske energije unutar nas, na području tela, osećanja i misli, a to je napor preobražavanja seksualne (psihičke) energije (zlih nesvesnih tendencija). Radi se o postizanju unutrašnje alhemije, tj. o spajanju muškog i ženskog aspekta našeg bića (npr. kada se um spusti u srce, sjedini sa njim, dostižemo Svest) unutar nas tako da ponovo postajemo celi i potpuni. To je Bog kao Jedno a Dvoje, Ljubav. Ostvarenje Savršene Ljubavi između Muškog i Ženskog Lica Boga podrazumeva prestanak nesvesnog kao sanjanja i nestajanje kosmosa. Ostaje samo Svest kružnog sjedinjavanja u božanskoj realnosti (svetu) i sjedinjenja u kome Oko vidi Sebe (tu realnost) očišćeno od svih svetova sanjanja.

